

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Mgr. Bc. V.V.**, nar. ..., bytem ..., *zastoupeného JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice*, proti **žalovanému: Plzeňské městské dopravní podniky, a.s.**, IČO 25220683, se sídlem Denisovo nábřeží 920/12, 301 00 Plzeň, *zastoupeného Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem, se sídlem Perlová 14, 301 00 Plzeň*, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017 č. j. 529/EÚ/Sml/PMDP/17**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017 č. j. 529/EÚ/Sml/PMDP/17 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci k rukám zástupce žalobce JUDr. Františka Grznára advokáta, náklady řízení ve výši 11.228 Kč, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017 č. j. 529/EÚ/Sml/PMDP/17, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti žalobce proti postupu při vyřizování žádosti o podání informace č. 196/ÚGRŘ/GŘ/14 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „zákon o svobodném přístupu k informacím“),

tak, že postup povinného subjektu potvrdilo. Svou žádostí žalobce žádal o poskytnutí informace, jaká byla výše odměn členů dozorčí rady a představenstva Plzeňských městských dopravních podniků, a.s. v letech 2012 a 2013.

II. Žaloba

V žalobě žalobce namítal zejména nesprávnost závěru žalovaného o tom, že žádost o informace musí obsahovat zaručený elektronický podpis. Žalovaný v rozporu s ust. § 14 odst. 2 a § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím dovodil, že podstatnou náležitostí žádosti o informace je také zaručený elektronický podpis žadatele. Vyřizování žádostí o informace je však dle žalobce založeno na značně nižší míře formalismu než běžné správní řízení, a proto není zaručený elektronický podpis potřeba. Postupy, upravené správním řádem se v něm uplatňují velmi omezeně, a to taxativním vymezením v § 20 odst. 4 citovaného zákona. Smyslem náležitostí je identifikace žadatele, tak aby mu mohly být informace poskytnuty. Žalobce má za to, že jeho žádost všechny zákonné náležitosti v tomto smyslu zcela splňovala.

Dále žalobce poukázal na nezákonné procesní vady, které způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nesplňuje základní náležitosti rozhodnutí, jelikož ve výroku rozhodnutí není uvedeno, podle jakých konkrétních zákonných ustanovení je výrok učiněn, chybí označení konkrétních ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.

V poslední žalobní námitce žalobce uvedl, že žalovaný nerespektoval právní názor soudu, vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2017 č. j. 30 A 43/2014-61, kterým je žalovaný vázán. Žalovaný zejména argumentačně nezdůvodnil, proč se odchýlil od ustálené judikatury (např. rozsudek NSS ze dne 31. května 2013 č. j. 8 Ans 15/2012-34). Nerespektování závazného právního názoru soudu v dané věci bez vlastní relevantní nové argumentace znamená nesprávnost napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že neposkytl informaci z důvodu nepodepsání žádosti o informaci žalobcem elektronicky zaručeným elektronickým podpisem. K používání elektronické pošty jsou stanovena jednoznačná pravidla (ust. § 11 zákona o elektronickém podpisu). Žalovaný ve vyjádření citoval ustanovení zákona o archivnictví, dále § 6 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb. a § 561 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Žalovaný nesouhlasí s výkladem žalobce, že k žádosti nemusel být připojen zaručený elektronický podpis. Každý účastník správního řízení totiž musí být nezaměnitelným způsobem identifikován.

Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Krajský soud při svém rozhodování vycházel z těchto zákonných ustanovení: Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., platí: „Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel krajský soud ze stavu věci, který byl nesporně zjištěn na podkladě podání žalobce, vyjádření strany žalované a kopií listin ze správního spisu, které žalovaný předložil. Žalobce podal dne 25. 1. 2014 u Plzeňských městských dopravních podniků a.s. žádost o poskytnutí informace podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Tuto žádost podal v elektronické podobě na e-mailovou adresu: pmdp@pmdp.cz. Dne 4. 2. 2014 Plzeňské městské dopravní podniky a.s. vyzvaly žalobce k doplnění žádosti o poskytnutí informací, neboť žalobce nedodržel podmínky pro podání žádosti podle směrnice PMDP a.s. č. 3/2013 bod 5.1.písm. c) a jeho žádost neobsahuje veškeré náležitosti, konkrétně neobsahuje elektronicky zaručený podpis.

Dne 11. 2. 2014 podal žalobce u Plzeňských městských dopravních podniků a.s. jako u povinného subjektu stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V této stížnosti žalobce uváděl, že zákonná lhůta pro poskytnutí informací uplynula dne 10. 2. 2014 a proto žádal, aby povinný subjekt v souladu s § 16a odst. 5 zák. o informacích poskytl požadované informace nebo předložil stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu, který usnesením věc převezme a požadovanou informaci žadateli poskytne.

Dne 28. 2. 2014 povinný subjekt zamítl stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) zák. o informacích. Důvodem pro zamítnutí stížnosti bylo tvrzení, že žádost o poskytnutí informací ze dne 25. 1. 2014 nebyla doručena do podatelny Plzeňských městských dopravních podniků a.s., jejichž adresa pro elektronická podání je řádně zveřejněná a tím nebyly dodrženy podmínky pro podání žádosti dle směrnice PMDP a.s. č. 3/2013 pod bodem 5.1 písm. c), neboť žádost neobsahovala elektronicky zaručený podpis.

Dne 2. 4. 2014 vydalo představenstvo Plzeňských městských dopravních podniků a.s. žalobou napadené rozhodnutí. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že představenstvo žalované společnosti přezkoumalo stížnost žalobce na postup povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informace. Jelikož žalobce nezaslal žádost na adresu

elektronické podatelny, nepovažoval žalovaný za žádost ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt k takové žádosti nemusí přihlížet, ani na ni jakkoliv reagovat. Jelikož se nejedná o žádost podle citovaného zákona, nepřísluší žalobci ani stížnost proti postupu při vyřizování této žádosti. Z těchto důvodů žalovaný stížnost odmítl.

Uvedené rozhodnutí bylo následně rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2015 č. j. 30 A 43/2014-61 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť z obsahu výroku přezkoumávaného rozhodnutí představenstva společnosti Plzeňské městské dopravní podniky a.s. je pouze seznatelné, že předmětem rozhodování byla stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ze dne 11. 3. 2014, avšak výrok přezkoumávaného rozhodnutí neobsahuje ustanovení, podle kterého bylo ve věci žalovaným rozhodováno. V uvedeném rozsudku krajský soud ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. zavázal žalovaného, aby při posuzování žalobcovy žádosti postupoval na podkladě ust § 13 a 14 zákona o svobodném přístupu k informacím a s náležitostmi žádosti se vypořádal v duchu ustálené judikatury, která je zaměřena na výklad ust. § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím a odráží právní názor Nejvyššího správního soudu prezentovaný v jeho rozsudku ze dne 31. května 2013 č. j. 8 Ans 15/2012-34 anebo uvedl právní argumentaci na podporu přijatého vlastního závěru.

V následujícím řízení žalovaný vydal dne 29. 3. 2017 touto žalobou napadené rozhodnutí č. j. 529/EÚ/Sml/PMDP/17, a rozhodl tak, že postup povinného subjektu, kterým nebyla žalobci informace poskytnuta, potvrdilo. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že představenstvo žalované společnosti přezkoumalo na základě stížnosti žalobce postup povinného subjektu při vyřizování žalobcovy žádosti o poskytnutí informace. V odůvodnění bylo uvedeno, že žalobce podal žádost o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak bez zaručeného elektronického podpisu. K doplnění této náležitosti byl vyzván. Jelikož žalobce zaručený elektronický podpis nedoplnil, žádost o poskytnutí informace byla povinným subjektem odložena. Povinný subjekt přijímá a vyřizuje doručené dokumenty v rámci výkonu agendy spisové služby prováděné na základě zákona č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, a k používání elektronické pošty jsou stanovena jednoznačná pravidla, dle kterých byl žalobce povinen k žádosti připojit elektronický podpis (§ 11 odst. 1 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých zákonů). S touto argumentací povinného subjektu se žalovaný ztotožnil a dále uvedl, co se rozumí uznávaným elektronickým podpisem a jaké musí splňovat požadavky.

Posouzením žaloby a obsahu napadeného rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a tato vada mohla mít vliv na nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Uvedenou vadu soud spatřuje ve skutečnosti, že žalovaný se při svém rozhodování neřídil závazným právním názorem krajského soudu vysloveným v rozsudku ze dne 29. 5. 2015. Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud v uvedeném rozsudku zavázal žalovaného, aby při posuzování postupoval na podkladě ust § 13 a 14 zákona o svobodném přístupu k informacím a s náležitostmi žádosti se vypořádal v duchu ustálené judikatury, která je zaměřena na výklad ust. § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím a odráží právní názor Nejvyššího

správního soudu prezentovaný v jeho rozsudku ze dne 31. května 2013 č. j. 8 Ans 15/2012-34 anebo uvedl právní argumentaci na podporu přijatého vlastního závěru. V citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je mimo jiné uvedeno: „*Způsob podávání žádostí o informace je upraven v § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle prvního odstavce tohoto ustanovení se žádost o poskytnutí informace podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací. Zákon o svobodném přístupu k informacím tedy obsahuje vlastní úpravu formy, ve které lze informace požadovat a nestanoví v tomto ohledu žádné zvláštní formální požadavky. Rovněž nevyžaduje, aby byla žádost podaná elektronicky současně opatřena zaručeným elektronickým podpisem. Přístup k informacím má být co nejméně komplikovaný. O informace lze žádat i ústně, zákon nestanoví, že ústní žádost musí být současně zaznamenána v protokolu. Dostatečné identifikační údaje žadatele o informaci jsou potřebné především k tomu, aby povinný subjekt věděl, komu má požadované informace poskytnout, resp. s kým má komunikovat, pokud informace zcela nebo zčásti neposkytne.*“ Z citovaného rozsudku potom vyplývá, že žadatel, podává-li žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nemusí připojit zaručený elektronický podpis, neboť tento není náležitostí žaloby. Žalovaný však ve svém rozhodnutí trval na tom, že zaručený elektronický podpis musí být u žádosti připojen, a proto aproboval postup povinného subjektu a stížnost žalobce odmítl.

Pokud se žalovaný neztotožňoval s právním závěrem uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013 resp. v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2015, vydaným v předcházejícím řízení o žalobě, měl svůj tento svůj odlišný závěr podpořit takovou právní argumentací, která by vyvrátila závěry uvedené v citovaných rozsudcích. Toto však žalovaný neučinil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve pouze velice stručně shrnul dosavadní průběh řízení a dále prakticky pouze uvedl, že je právnickou osobou založenou územním samosprávným celkem a řídí se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, dále citoval ustanovení § 11 odst. 1 zákona o elektronickém podpisu a uvedl, co se rozumí uznávaným elektronickým podpisem a jaké musí splňovat požadavky. V daném případě je nutno konstatovat, že výše uvedené nelze považovat za dostačující právní argumentaci, na základě které by se žalovaný mohl odchýlit od závazného právního názoru zdejšího soudu. Pokud žalovaný nesouhlasil s názorem krajského soudu vyslovených v předcházejícím rozhodnutí, mohl proti němu žalobce brojit kasační stížností. Žalovaný sice kasační stížnost proti zmíněnému rozsudku podal, avšak nikoli z důvodu nesouhlasu se závazným právním názorem týkajícím se posouzení náležitostí žádosti o poskytnutí informací. V daném případě nedošlo ani ke změně právní úpravy nebo k překonání předešlého právního názoru judikaturou, a proto měl být následován závazný právní názor zdejšího soudu, což žalovaný neučinil. Nerespektování závazného právního názoru soudu má pak bez dalšího za následek zrušení rozhodnutí pro nezákonnost ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí bez jednání rozsudkem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Jelikož bylo rozhodnutí zrušeno pro vady řízení předcházejícího vydání rozhodnutí, nezabýval se soud ostatními námitkami žalobce, neboť to by bylo v daném případě nadbytečné. Ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že po zrušení napadeného rozhodnutí se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení žalovaný opakovaně projedná stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace v intencích ust. § 16a zák. o informacích a žádost žalobce o poskytnutí informace a její náležitosti, posoudí na podkladě ust. § 13, § 14 zákona o informacích a v souladu s ustálenou judikaturou, která je zaměřena na výklad ust. § 13 zákona o informacích (např. právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2013, čj. 8 Ans 15/2012-34) anebo uvede právní argumentaci na podporu svého odlišného právního názoru.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, který dosáhl v řízení procesního úspěchu, přiznává náhradu nákladů řízení, které je žalovaný povinen zaplatit v celkové výši 11.228 Kč. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč, dále odměnou za dva úkony právní služby zahrnující převzetí a přípravu zastoupení, sepis a podání žaloby, při odměně 3.100 Kč za jeden úkon, dále za dva režijní paušály, každý v částce 300, Kč. Náklady řízení představované odměnou za právní službu ve výši 6.800 Kč jsou navýšeny o částku 1.428 Kč představující daň z přidané hodnoty v základní sazbě 21%. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. června 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.